

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13358

DI FARKISHIFTE BAS-MALKE

Josif Ravin

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

כמעשה הדגור פון דער
תענוצער זועלט

די
פאר'כשופ'טע
בת-מלכה.

ת. מ. מ. מ.

י. ראווין.

די פאר'כ'שונ'פ'טע בת-מלכה.

א קינדער-פיעסע אין פֿערזן מיט
געזאנג און טענץ אין 3 אקטן.

פארלאג א. ניטלין

ווארשע 1922

13/76 83

DRUK. SIKORA I MYLNER WARSZAWA. NOWOLIPKI 6.

פערזאנען:

- מ'לך.
- מ'לכה.
- פרינץ.
- פרינצעסין.
- ל'ק, פער-אטקע.
- מיניסטער.
- הויף-סוויטע.
- הויף-וואך.
- 6. גוטע מ'בשפות.
- 1. ביזע מ'בשפה (שפעטער די אלטיטשקע).
- הויף-פריילנס.
- אן אלטיטשקע.

האנדלונג:

- 1 אקט — אין מלכ'ס שלאס.
- 2 אין נאָרטן ביים שלאס.
- 3 אין פאַר'פשוֹפ'טן וואַלד.

1 אָקט.

1 סצענע: (צײַם מלך אין שלאָס. אלע געסס וואַרען אויף דעם קעניגלעכן פּאַר).

לָךְ: הינט איז יום-טוב אויף דער וועלט.

דאָ בײַ מיר אין מיין געצעלט!

1. גאָסס: זײַנער גאָר... געפעלט עס אײך?

2. האלט זיך אויך מיט מענטשן גלייך.

לָךְ: האלט דיין צינגל, זאָג אײך דיר!

2. גאָסס: כ'זאָג עס גראַט אזוי... גלייב מיר.

נו, דערצײל אונז וואָס... הַפְּלֵל...

לָךְ: (ניט דעם צווייטן גאָסס א פאָטש אין דער פּלייצט)

נאָך אַ פּאָטש גיט שטאַרק אַ קנאַל.

2. גאָסס: (ניט זיך אַ בײַג)

אַי, עס ווערט מיר באַלט ניט גוט.

לָךְ: נו, ניט שרעק זיך, האָב נאָר מוט

און דערווייל דערצײל אײך, הערט,

וואָס דער מלָכָה איז באַשערט.

(זינגט.)

אונזער מַיָּד, הערט זיך איין,
מ ט זיין מַלְכָּה פרעכטיק, פיין,
לעבן גליקלעך יאָר נאָך יאָר
גליקלעך, איבערגליקלעך... נאָר

אונזער מלכה יא, יא, יא,
אין א ביזער וויסער שטעה
האַט קיין קינדער נעבעך ניט,
האַט זי דאָך א שווער געמיט.

דאַרף זיך טרעפן, אז פארנאכט
גיט זי אום ביים טייך פארטראכט;
פלוצלנג, פון איר בלאַטיק היז
שפרינגט א זשאבעלע ארויס —

מיט די אייגלעך גיט א גלאַץ,
מיט די פיסעלעך האַק, האַק —
נאָך א יאָר — דו האַסט א קינד ו'
זאָגט די זשאבע אק פארשווי דט.

כא, כא, כא דער מעסער קוצק

איז דאך נים קיין פלידערזאק
האט געמראָפּן און צום יאָר,
זאָל עס פעלן כאַמט אַ האַר

3. גאָס: (שלאָגט איבער)

זאָג שוין גיכער, נו, איז וואָס?

ל' ק: האָסט קיין צייט נים, רוימע נאָז?

א' ל' ע: (לעבן) כאַ, כאַ, כאַ, כאַ... כאַ...

ל' ק: נו, גענוג שוין, שפּילער, שאַ!

(זינגט ווייטער)

און די מלכה העי, וויזאָמ,

האָט אַ טעכטערל געהאַט,

איי, אַ טעכטערל, אַ גאָלד.

אַ פּרוֹצעסן ליב און האָלד.

מיניסטער: (שלאָגט איבער פאַר'הרוש'ט)

אַ הַמְצָאָה, קען דען זיין,

אַז אַ ושאַבע, הערט זיך איין,

זאָל גאָר טרעפּן מיט אַ וואָרט!

זאָג נאָר, איז עס אַמֶת באָרט?

וואונדערסט זיך, מיניסטער-קאַפּ?

ל' ק: כאַ, כאַ, כאַ, איך ענטפער אַפּ!

נ, באמראכמ נאָר רואיק, קאַלט .
זינט כ'געדענק דורך - ביזט שוין אלס -
לייגסטו שטענדיק אָן אַ שְׁעוּר
דאָך עס טרעפט זיך אויך ביי דיר
(זען עס האַלט שוין, ברודער, שמאַל)
וואָגסט אָן אַמַת אויך אַמאַל .
(זינגט).

היינט די זשאַבע, גלייב מיר פאַרמ,
זייל די רעדט ניט אויס קיין וואָרט,
לייגט זי דאָך בְּמִילָא ניט
לייגט זי דאָך בְּמִילָא ניט .

מיניסטער: (אויסגערענט)

כאַפּסט פון מיר דערפאַר אַ פּאַסק,
היט זיך בעסער, פּרױדערזאַק!
? : מיינסטו, איך שרעק זיך שטאַרק? אַ, ניין!
האַ... דער מַלְךְ קומט צוגיין .
גיכער שטעלט זיך אַלע גרייט,
דייטלעך הער איך דעם טראַגפּייט .
(לויסט אַרױס)

2 סצענע: (עס דערהערן זיך די מענער פון צערעמאניאל-
 מארש. דאן קומט: ווערשט אריין די ערן-וואך, דערנאך דער
 מלך, די מלכה מיטן קינד אין א קישן אויף די הענט. נאך דער
 דעמיליאדע פון דער ערן-וואך זינגען אלע געסט א באגריסונג).

מול-מוב

אלע (זינגען): אלע קומען מיר אהער

אלע האב' מיר איין באגער,

אונזער קעניגלעכע פאר

לעבן זאל נאך לאנגע יאר.

פעלדער, וועלדער, בארג און טאל

זיב'ט, זיב'ט אויף א קול,

די פרינצעסן ליב און האלד

וועט איך אלע האבן האלט.

זון און שטערן, יעדער מענטש,

ד פרינצעסין גרים און בענטש

און מיט שמחה און מיט לוסט

רייסט זיך אים פון יעדנס ברוסט

אונזער מלך, מול-מוב!

אונזער מלכה, מול-מוב!

- די פרינצעסין זונענשיין
 לעבן זאל און גליקלעך זיין!
מ'לך: כ'דאנק איך, כ'דאנק איך, מינע פריינט,
 ס'איז ביי מיר א יום-טוב היינט,
 און די סבה איז דערפון,
 ווי מען ווייס שוין אומעטום —
 ס'ערשמע קינד מינים, כ'שמעל עם פאר.
אלע: לעבן זאל עם לאנגע יאר!
ל'ע: די באגריסונג איז נישט גאנץ,
 ווייל צום רומל פעלט א טאנץ.
מ'לך: און דערצו ביזטו א כוואט,
 מאכט א פרייען פלאץ און שאמ...
ל'ע: טאנצן וועל איך נישט אריין,
 נאר מיט מיר מוז די אויך גיין
 (טאנץ, ל'ע און פערטמקע")
מ'לך: אויסגעצייכנט, זייער פיין!
מ'ל'כה: קענסט שוין באלד טאנצן מיסטר זיין.
ל'ע: צויט'ן מנהג יעצט די געסט
 גייען צו ד'ר וויג, צום געסט
 פון פרינצעסין זונענשיין

און באגריסן זי גאנץ פֿיין .

מיט'ן קעפעלע א ניג

מיט'ן פֿיסעלע א בייג .

מ'ד : און דערנאָך אין גרויסן זאל

אַלע גייען מיר צום באל .

(אַלע געסט צושטעלן זיך, דער ליץ פֿאַרויס)

פֿ : (באגריסט דאָס קינד)

אייגעלע, פֿייגעלע,

נעזעלע, העזעלע

שוו שוו שוו שוו שוו

ליג אין דיין רוי .

1. פֿאַר געסט : (באגריסט דאָס קינד און רעדט צווישן זיך)

אַך, די אייגעלעך, א פֿראַכט !

פֿ : (שלאַגט איבער)

ווי זיי זינגען דאָך פֿאַרמאָנט .

2. פֿאַר : (באגריסט און רעדט)

אירע הערעלעך ווי זייד !

פֿ : (שלאַגט איבער)

אַך, מאַדאַם, עס טוט מיר לייד,

דאָך דאָס קינד, איר שמעלט זיך פֿאַר,

האָט קיין סימן ניש פון האָר .

3. פּאָר : (באַגריסט און רעדט)

איז איר קערפער רויזיק ווייס!

לָךְ : (שלאָגט איבער)

כאַ, כאַ, כאַ... איר הערט אַ ניים,

דורך די וויקעלעך, איר הערט,

זעט איר לייב ער אומגעשטערט .

קיין עין-הָרע זעט אַ שפּרונג!

3 סצענע (ס'הייבט אָן צו דונערן און בליצן און ס'קומען
ראש אַרײַן 6 מכשפות, האלטנדיק זיך פאַר די הענט און
לאָזן זיך אין אַ ווילדן מכשפות-טאַנץ, אלע בלייבן געפלעצט.)

ע ר ט ט ט ע מְ בַשְׁפָּה : (נאָכ'ן טאַנץ צום מַדָּך)

לויט דיין וואונש, לויט דיין פאַרלאַנג,

ניט געלאָזט זיך בעטן לאַנג,

ווי די פּיילן שנעל צו דיר

אויף דיין יום-טוב איילן מיר .

און דערפאַר פון אונז אלס דאַנק

קריגט דיין קינד ניש איין געשאַנק .

(ניט אַ צייכן. יעדע מכשפה גייט צו צום קינד, זאָגט אָפּ איר
שפּרוך אין פאַרשווינדט.)

2. מְבַשֶּׁה: שׂוֹמֵן וְאֵל זֵי חַי רַי זֶן.
3. מִיט אִיר קְלוֹגְשֶׁפֶט אֹמֶמֶטוֹם
וְאֵל זֵי שְׂמִיעַן אִוּיָּה דַעַר וועלעם.
4. קוּיִם זֵי לַעֲבֹמ, קִיִּין וְאָךְ אִיר פֶּעֶלֶם.
5. פּוֹל מִיט לֹוסט וְאֵל זֵיִן אִיר הָאָרֶץ.
6. שְׂטַענְדִיק ווִיט פֿון ווִיטִיק, שְׂמַאָרֶץ.
מִיט אִיר לִיבֵן, מִלְדֵן בְּלִיק
גִיט זֵי יַעֲדֵן מִרִיִסֶט אֹן גְּלִיק.

(דאָ דערהערט זיך אַ שטורם און מיט אַ געפילדער רייסט זיך אַרײַן די זיבעטע מכשפה און שרייט אויס אויף אַ קוויטשיק קל).
מְבַשֶּׁה: (די בייזע)

דורכֵן שטורם, דורכֵן ווינט
קום איך אויך צו דיר געשווינט.
כאַטש פאַרביטן מיך אַלס גאַסמ
האַסטו ניט, דאָך ווי עס פאַסט,
די פּרינצעסין בענטש איך, הערט:
קוּיִם אִיר פּוּפֶצן יאָר נאָר ווערט
דורך אַ שפּינדל־שטאַך אין היט
בְּלִיבט זֵי לִיגן קאַלט און טוּיט.
(פאַרטווינדט).

אלע געסט: ווי א דונער פאלט אראפ

אונז דאס אומגראק אויפן קאפ.

מיניסטער: העי, פארהאלט זי גיכער, וואך!

1. מ'בשפה: לאיט צורו, עם העלפט קיין זאך.
מ'לכה: (צו דער מכשפה)

ווי איז, ווי איז מיר און ווינט!

ראטעווע מיין איינציק קינד.

מ'רד: (צו דער מכשפה)

שאף, מ'בשפה, אפ איר גור,

וואס דו ווילסט, דו קריגסט דערפאר.

1. מ'בשפה: ניין, די גורה בלייבט אין קראפט.

ב'קען אפשוואכן בלויז איר האפט.

ס'קינד בלייבט לעבן זיכער... נאך

שלאפן וועט עם ניט איין יאר,

גאנצע הונדערט ביז צום סוף,

דאן ערשט וואכט זי אויף פון שלאף.

בלייבט געזונט, איך גיי אוועק.

(פארשווינדט)

4 סצענע : (אלע אין א גערדיקטער שטימונג. קורצער

שמילשווייגן).

מ'לכה: אר, איך ציטער נאך פאר שרעק.

מ'לך: אור א ווילע גיי ארויס

מיטן קינד און רו זיך אויס.

(די מלכה גייט ארויס).

1. גאסט: נו, א הענה... אומגעהערט,

2. " קומט און שילט גאר אומגעשטערט.

2. " און די שפּיטה איז צינישט.

ל' ע: טא, באקלאג זיך נישט אומזיסט.

(צו אלעמען):

שוין דערזעט איר וואס איך קאן.

מ'לך: (וואס איז געווען פארטיפט אין די געדאנקען)

יא, וואס הייבט מען אן צו טאן?

ל' ע: פרעג איך טאקע דין... נאך וואס

האסט אראפגעלאזט די נאז?

ערשטנס, מ'לך, האסט נאך צייט,

פופצן יאר, דאס איז דאך ווייט

צווייטנס, פאלט זי דאך אריין
 בלויז אין שלאף, וואס קען דאָרט זיין?
 דרייטנס, ווייסט דאך, אז דער שלאף
 קומט פון שפינדל... נו א כוף,
 האסט בעלי-עצות, קלוגע לייט.
 כ'גרייב, זיי וועלן פאר דער צייט
 וואס צו טראכטן...

מיניסטער: יא, געוויס,

טאקע נאך ביים טעלער פייש.

ל'ק: דאן וועט טראכטן ס'בייכל - נו,

נ'רה-שחורה לאז צורו;

כ'האב אן עצה אייך... הער אויס:

א באפעל גיב גלייך ארויס,

וואו א שפינדל נאָר איז דאָ,

ואָר עס ווערן גלייך „ניטאָ" -

ווערט דיין לאַנד ביז יענער צייט

פון די שפינדעלעך באפרייט.

מ'ל'ד: יא, עס איז א גוטער פלאן.

כ'דאט די שפינדלעך אויס און דאן

גיט פאָריבער דאָס געפאָר.

(צום לץ):

דו, באקומסט דיין לויך דערפאר,
זאג, וואס ווילסטו?

איך פארלאנג... ל' ז:

לאז די סעודה'ניו אין גאנג.

חי, געלעבט און טאקע הינט,

מרה-שחרה האב איך פיינט.

מיניסטער: כא, כא, כא און דאס איז גאר?

ל' ז: יא, מיין חכם, טמעל זיך פאר

(אויב דיין קעפל דאס פארטראגט).

ס'בעסטע, וואס א מענטש פא מאגט

איז זיין פריילעכער געמיט.

מיניסטער: יא, געוויס, איך לייקן ניט.

ל' ז: פריילעך זיין — הייסט לעבן גוט,

פריי פון זארגן, פול מיט מוט.

אלע געסט: המ... א ל' ז... און רעדט ניט שלעכט.

מ'לך: יא, מיין לך, דו ביזט גערעכט.

ל' ז: אונזער וונדנשיין

גיסן וועט זיך רוישער וויין.

דאך א שמוחה האט קיין גלאנץ
אויב ס'באגלייט זי נישט א מאנץ.

פּ: ק :

איידער וויין

שוימט מיט גלאנץ.

פריילעך זיין

דייסט דער מאנץ.

נעם קומט סאך א הייסמאנץ.

ס א ר ה א נ ג .

2 אָקט.

3 סצענע: ווער פרינצעסינס חברטעט זיצן אין גארטן פון
שראָס, פלעכטן אַ קראַנץ און זינגען אַ ליד.

ביים פלעכטן אַ קראַנץ.

בלימל פון וואַלד
פליכט זיך אַרײַן,
פארטיק מוז באַלד
ס'קרענצעלע זײַן.

בלימל אַרײַן,
בלימל אַרײַם,
ס'קרענצעלע פֿיין
פלעכטן מיר אױס.

פלעכטן מיר אױס,
פלעכטן מיר אײַן —
קומט דאָן אַרױם
אַ מידעלע פֿיין.

ס'מ' דעלע קוועלט —
ש'ין איז דער קראנק;
פ'יסעלעך שמעלט,
גרייט זיך צום מאנק.

ס'מ'ידעלע מאנצט,
ס'מ'ידעלע זינגט,
ס'אייגעלע גלאנצט
ס'קולבעלע גלינגט.

זינגט זי א ליד,
זינגט זי און לאכט;
ווערט זי דאך מיד,
פאלט זי פארשוואכט.

שמייכלט די זון,
שמייכלט און קוועלט:
מידעלע קום,
קום אין געצעלט.

עלטסטע חברטע: גאר אינגליכן קומט שוין אן
די פרינצעסין און צו מאן

איז נאך דא אריבער קאפ .

1. חֶבְרָטַע : וויסמ. מער לאזט זי היינט ניט אָפּ

2. היינט איז איר געבורטשטאָג דאָך

האַט מען מוֹרָא פאַר דעם שטאַף

פון דעם שפּינדל...!

3. דאָך אַרויס

וועט צו אונז די ליבע רויז!

4. גוט געזאָגט... אַן אָמַת בלום!

5. יא, אַ בלום וואָס איז ניט שטום,

וואָס זי רעדט ניט, נאָר זי זינגט,

און איר שטים ווי זילבער קלינגט.

עלטסטע: און דערצו איז זי דאָך שיין.

2. חֶבְרָטַע: כ'זאָג אירך ווי די וועלט אַרײַן.

3. אירע אויגן — סאַמעט-שוואַרץ

דרינגען דיין אַרײַן אין האַרץ.

4. אַך, מיר האָבן זיך פאַררעדט!

ס'מוז אַנדאָי זיין שוין שפעט!

עלטסטע: צו דער אַרבעט איינס און צוויי

נעמט זיך אַלע... אַט אזוי.

(אַרבעטן זינגנדיק).

צמאל איז געווען...

צמאל איז געווען אַ בת-מלכה אַ פראַכט,
גע'ש'מ'ט אומעטום האָט די ליבע
מיט בליקן וואָס האָבן געשמייכלט, געדאַכט
אן פריילעך געמאַכט אלע טריבע.
אזוי ווי די זון שיקט אונז שטענדיק איר שיין
זאָל אינזער פּרינצעסין אויך גליקלעך נאָר זיין

צמאל איז געווען אַ בת-מלכה אַ גאָלד,
געליבט האָט זי איינער אַ מלך;
דער מלך דער גוטער ער האָט זי שזאַרק האַלג
און היט איר זאָל שטענדיק זיין פריילעך.
אזוי ווי עס פינקלט דעם שטערנדלם בליק
אזוי זאָל אויך שיינען איר מול און גליק.

1. חֲבֵרָה ט ע: נו, דער קראַנץ איז פאַרטיק שוין.

2. פאַסט אויף מיר אַיז, מיין קרוין?

3. פאַסט... יא... נאָר נעם אין אַכט

ניש פאַר דיר איז ער געדאַכט.

2. וואָס דו זאָגסט — עס קען ניט זיין.

3. וואָס דו הערסט!

4. חֶבְרֵט: עס פאלט מיר אין
גאר א נייער פלאץ...

אדע: ט, נו, נו...

4. חֶבְרֵט: ווי זי קומט, מיר שמיען צו:
מיר דערלאנגען דיר א קראנק,
אונז גיב אָפּ דערפאר א טאָנק.

ערטסטע חֶבְרֵט: כ'נעם די אויגן ניט אראָפּ
דאָן פון איר געבענמשטן קאָפּ.
כ'זע זי יעצט צום טאָנצן גרייט.
אירע שלאַנקע הענט צושפרייט,
ווי אַ סמרונע בלייבט זי שטיין,
דאָן ערשט הייבט זי אָן צו גיין
ריטמיש, שטייט און וואָס אַכאַל
שנעלער, ראַשער...

5. חֶבְרֵט: שאַ, איר קול

ה'רט זיך נאָענט גאר — איאָ?

3 סצענע: (די פרינצעסין גנב'עט זיך שטייט צו און פאר
דריקט דער עלטסטער די אויגן).

פרינצעסין: יאָ, יאָ, יאָ — אָט-בין איך דאָ.

זייט געגריסט, איר ליבע פריינט.
 אַלע חֲבָרִים: דיין געבורטסטאָג איז דאָך היינט
 חונטשן מיר, זאָלסט גליקלעך זיין
 אונזער גוטע זונענשיין.
 עלטסטע: דעם באַשיידענעם געשאַנק
 נעם אויך צו —

פרינצעסין: אַ שיינעם דאַנק.
 (פאַקוט דעם קראַנק)

יא, דער קראַנק געפֿעלט מיר זיטאַרק.
 עלטסטע: אויב אזוי, מאַך זיי ניט קאַיג
 זאָג ניט אָפּ יעצט אָס איך וויל.
 פרינצעסין: זאָג, וואָס ווילסטו — איר ערפיל.
 עלטסטע: טאַנץ פאַר אונז...
 פרינצעסין: בלויו דאָס, ניט מער?
 נו, פאַר ביר איז דאָס ניט שווער.
 (טאַנצט.)

1. חֲבָרִים: אַך, ווי שייך, כּוואַל'ט גאַנצע טעג
 נאָר געקוקט און ניט אַוועק.
 פרינצעסין: כּווייס, אויך איר האָט פֿלינקע פּים
 און איך האָב איר וועט געוויס

עפעס מאנצן מיר צוליב .

1. חֵבְרָטָע : גומ, אפיל צייט אונז גיב,

וואָס צוגרייפן האָבן מיר .

דאָן ערשט מאנצן מיר פאַר דיר .

(גייען אוועק, ס'בלייבן נאָר איבער די עלטסטע מיט דער פּרינצעסין).

פּרינצעסין: וע, זיי גייען גאָר צום שלאָס .

עלטסטע: יאָ... געוויס אוועק נאָך וואָס .

יעצט דערגרייכט צו מיר דער קלאַנג

פון אַרקעסטער, פון געזאַנג .

פּרינצעסין: איך פאַרשטיי ניט, וואָס טוט מיר

קומט היינט פאַר

עלטסטע:

וואָס איז דען דיר ?

פּרינצעסין: איך געפין זיך ניט קיין אָרט .

כ'קום אהער צו איך, כאָטש דאָרט,

דאָרט אין שלאָס אין גרויסן זאַל

גיט ל'קבור מיר אַ באַר .

עמיץ האָט מיין לוסט פאַריאָגט,

טוּף אין האַרצן עפעס נאָגט .

עלטסטע: נאָר פאַרוואָס, מיין ליבער פּרינץ,

ס'איז דיין בעסטער יום-טוב היינט .

פרינצעסין: כ'זיים אליין נימ...

ערסטע: נו, ניט טראכט,

ס'וועט פארגיין אלץ מיט דער נאכט.

זע, ווי שיין איז אונזער פארק.

ביז זיי קומען, קום צום פארג.

4 סצענע: (די ביזע טכעס קומט אריין מיט א שפינדל

אין דער האנט און זינגט.)

זורי, זורי...

זורי, זורי, שפינדל גיי,

זורי, זורי, שפינדל דריי,

דריי זיך, דריי זיך אויף מיין האנט

אין און איינציקע אין לאנד,

באלט פרינצעסין זונענשיין

גיסט א ניטאך, דו שפינדל מיין.

זורי, זורי, שפינדל גיי,

זורי, זורי, שפינדל דריי,

דריי זיך, דריי זיך אן א סוף

ווארפן וועסטו באלט א שלאף

אויף פרינצעסין זונענשיין,
 דריי זיך, דריי זיך שפינדל מיין.
 זורי, זורי, שפינדל גיי,
 זורי, זורי, שפינדל דריי,
 אין פאר'פֿשוּפֿט שטיבל דאָרט
 גרייט איך צו פאר איר אן אָרט,
 גרייט איך צו פאר איר אַ בעט
 דריי זיך, שפינדל, ס'זערט שון שפעט!
 (פארשווינדט).

5 סצענע: (ס'קומען אן די פרינצעסין מיט דער עלטער
 סטער חברטע, גלייך נאך זיי, פון דער צווייטער זייט, די איבער
 ריקע חברטעס, אָנגעטאָן אלס זומערפייגעלעך).

פרינצעסין: וואָס, זיי זענען נאָך ניטאָ?
 עלטערסטע: דאָכט זיך מיר, זיי גייען... יאָ.
 זומערפייגעלעך: (אריינפליענדיק)
 זומערפייגעלעך פול פראַכט
 זענען מיר, און ביו פארנאָכט,
 ביו ס'פארשווינדט דער זונענגלאַנק,
 ציט אונז אלעמען צום טאָץ.
 (טאָנן פון זומערפייגעלעך).

פרינצעסין: זייער שייק, יעצט דוט זיך אָפּ.
 עלטסטע: ביז ס'פארדרייט זיך נט דער נאָפּ
 קען מען פירן ניש איין שפּיל.
 זאָגט-זשע, ווער און וואָס עס וויל.
 1. חבֿרָטע: לאַמיר שפּילן בלינדע-קו.
 2. קאָץ און מויו...
 עלטסטע: אַי, לאַזט צורו,

דאָ אין טונקל-גרינעם סאָד
 גוט צו שפּילן איז אין ראָד.
 (צו דער פרינצעסין)
 ביר די שטערן, דו די זון,
 דו זינמיטן, ביר אַרום.
 נשטעלט זי אין מיטן, אלע כאַפּן זיך פאַר די הענט און פירן
 אַ ראָד, זינגנדיק אַ

מאַי-טאַנץ-ליד

ווער איז דער וואונדער שיינער פרינק,
 דער שענסטער אויף דער וועלט?
 וואָס וואו ער קומט נאָר אומעטום
 פאַר גליק אַלץ שטראַלעט און קוועלט.
 אן יעדער פילט זיין שוועבן,

זיין רוף: „וואכט אויף צום לעבן!
דאָס איז דאָך דער פּרעכטיקער, ש'ער,
דער ליבער און פּריילעכער מאַן.
מיט אים אויף דער ווערט יעדער איינער
פּינט שמענדיק זיך היימיש און פּריי. -

ווי קומט ער אָן צו פּאַרן, זאָגט,
דער טענסטער אויף דער ע ד? -
דורך זוניק לופט זיין וואָגן זאָגט,
ד שטראַלן זענען פּערד.
אים פּיינעלעך באַגלייטן
און בלומען אויף די בייטן.
ער פליט, ווי אַ פּייל פון דעם בויגן,
באַ'חנ'ט מיט אַ בלומיקן קראַנק.
און ווינקט מיט די ליבלעכע אויגן -
אַל לעבן דער לוסטיקער מאַנק!

שטעטע: יעצט אין יאָגעלעך, ווער וויל?
לע: אלע! וואו זאָל זיין דער ציל?
ח'ק'ר'טע: איך שלאָג פּאַר - צום טייך אַראָפּ.
שלאָג פּאַר - פון באַרג גאַלאָפּ.

ס'איז פון דאנען אייך ניט הייט.
 פרינצעסין: אויף א ווילע מיך באפרייט,
 כ'פיר זיך עפעס מיר - נאָר גלייך
 וועל איך ווידער זיין מיט אייך.
 עלטסטע: ניט אויף לאנג נאָר, זנענשיין,
 ס'וועט זיך דיר אונז באַנג דאָך זיין.
 (אלע אוועק).

6 סצענע: (די פרינצעסין אליין).

פרינצעסין: אַך, וואָס קימט דאָ פאַר מיט מיר ?
 ס'טלעפערט מיך... א זייגער פיר
 מוז ערשט זיין, געוויס ניט כער...
 דאָ, ווער גייט עם דען אהער ?
 (קוקט זיך אום).
 גיין, אומזיסט דערטראַקן זיך.
 ס'ווערט שוין פינסטערלעך ? ווי גיך
 היינט פאַרגייט די ליבע זון.
 נאָר, וואָס קוק איך זיך ארום
 און איך טרעק מיך שטאַרק, פאַרוואָס ?
 דאָ ניט ווייט איז דאָך דער שלאָם.

ב'חיים אליין נימ, וואָס איך וויל.
(ס'ווערט אלץ סונקעלער).

ס'ווערט אלץ סונקעלער... ווי שפילן...

דאָכט זיך, כ'טאָפּ די שפילקייט אָן.
ששש... קיין רויש, קיין קלאַנג, קיין מאָן...
אויך דעם פּויגל הערט מען ניט.

דאָ דערהערט זיך שפילן, דאָס ליד פון סאַטמאַר.

דאָכט זיך מיר, מע שפילט אַ ליד...

בין איך טווער זיך... נאָר וואָ פ...

יעצט שיין דיימלעכער... ווי זיך פ

דייכט דער ניגון זיך אַרויס

און באַרוואַיקט מיין געמיט

און צו זיך אלץ שטאַרקער ציט,

ווי אַ מומער צו איר שוים,

ווען זי פיעטששעט, ווען זי פּרעסע

ס'ליבסטע קינד צו זיך גאָר פעסט.

(אין דינכערגרונט באַווייזט זיך אַ שטיבעלע, וואו אַן אלטימסקע

(די בייזע מכשפה) שפינט, זינגנדיק אַ ליד און ווינקנדיק צו

דער פּרינצעסין).

יעצט דערמאַרזן זיך צו מיר

ווערמער... וואָס.. אַן פֿן מיר
 זע איך דאָרט... אַן זאַמע ויצט...
 כ'זער פֿאַר מורא אַזש פֿאַרשוויצט.
 נאָר וואָס שרעק איך זיך – ניט שידן,
 וואָס זי מוט דאָרט, לאָס איך זען.

גייט צום שטיבל צו. עס דערהערט זיך דיימלעך, ווי די אַלֵּ
 טיטשקע זינגט):

? מיטשקע: זורי, זורי, שפינדל מיין,

זורי, צורי, שפינדל פיין,

דריי זיך, דריי זיך, שנעל מיט פֿליג,

שפּין די פעדים צאָרט און ווייל

פֿאַר פֿר נצעסין זונענשיין

שפּין אַ העמדל קלאָר און פיין.

זורי, זורי, שפינדל מיין,

זורי, זורי, שפינדל פיין,

דריי זיך לוסטיק: זון מיט ה סט

לָפֿבוד אונזער ליבן גאַסע

דער פֿרינצעסין זונענשיין –

זיי געגריכט און קים אַריין.

אלטימ'שקע: שרעק זיך, ליבע, ניט פאר בוד.
 פרינצעסין: ניין, איך שרעק זיך ניט פאר די.
 ווער ביזמו, וואָס טוכטו דאָ?
 אלטימ'שקע: כ'בין אָן אלטימ'שקע, יאָ, ייג.
 און איך אַ-בעט, און איך נישן -
 דריי דאָס שפינאָר הער אין היג.
 שָעָה נאָך שָעָה איך שפּן און וועב
 און דערפון איך אלטע לעב.
 פרינצעסין: און דאָס דריידל וואָס באַציט -
 דרייט זיך אום אַזוי פאַרשייט.
 אלטימ'שקע: ס'איז אַ שפינדל, נעם אין האַט
 ווערנטו נעענמער באַקאַנט.
 זדי פרינצעסין נעמט אין האַנט און פאַרשמעכט זיך.
 פרינצעסין: כ'האָב פאַרשמאַכן זיך, אַי ווי...
 אלטימ'שקע: האַסט פאַרשמאַכן זיך... אַזוי...
 קומסט מיין פייגעלע, אהא.
 סוף פֿאַר אַז מיר. כא, כא...
 (די פרינצעסין טראָפּט איין, די אלטע צופלעכט איר די האַר.)
 אלטע: איך צופלעכט יעצט דיינע דאָר.
 און אין בעט אויף הונדערט יאָר.

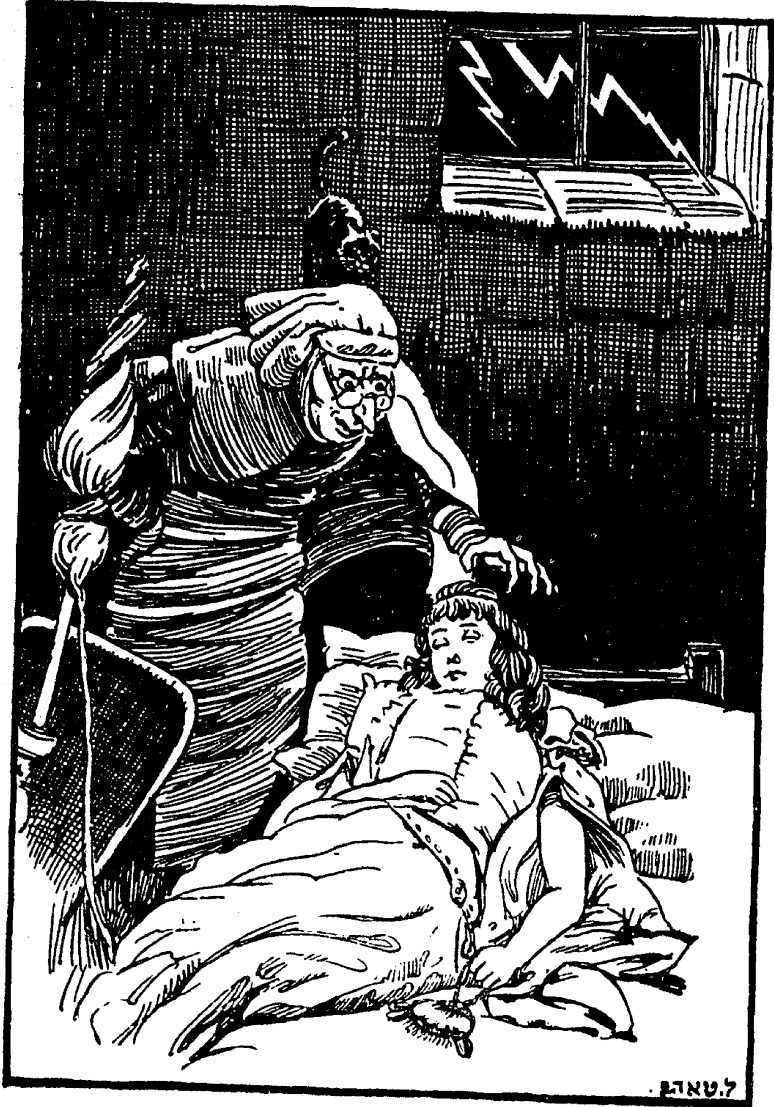
(לייגט זי אין בעט און רעדט שוין מיט א בייז געלעכטער).

יעצט דערגרייכט האָב איך מיין ציל .

בלויז און דונער צו דער שפּיל !

נעם דונערט און בדיצט. די בלויזן באַלויבטן אַ לעבעדיק בילד:
די פּרוּטצעסן שלאָפט מיט צושלאָסענע האַר און די טושפּה
שטייט אויפּגעהויבן די רעכטע האַנט איבער דער פּרוּטצעסנים
קאָפּ. די לינקע האַנט צום פּובליקום. אויף איר געזיכט שפּילט
א סאַרקאַסטישער שטייכל).

• א ר ה א נ ז •

3 אַקט.

1 סצענע: (דער פאר'פשוטער וואלד, אין דער זייט 8
טרייע וואלד-לאַנקע).

פרינק: כ'גיי און גיי וואַלד איין, וואַלד אויס,
וויך פרינצעסין דאָרנרויז.
נאָר דעם גרויסן טיפן וואַלד
פול מיט דערנער גאָר אַ גוואַלם,
וואו פרינצעסין ליגט אין שלאָף
אויס געפין איך ניט - איך האָף
צו דערגרייכן דאָך מיין ציל.
אין דעם וואַלד איז מאַדנע שמיל.

2 סצענע: (עס פאָוויזט זיך די גומע סכעפּה).

פרינק: אַך, ווער ביסטו?
מ'ב'שפּה: שרעק זיך ניט,
כ'בין מ'ב'שפּה און איך היט

אָפּ דעם שלאָף פון וונענשײן .
פּרינק: וועלכע כ׳ווד, צי קען עס זיין ?
מְבַשְׁפָּה: יאָ, זי ליגט אָז דאָ אין וואַלד.
פּרינק: אַ שיינעם דאַנק – איך לאָז מיך באַט .
מְבַשְׁפָּה: ווייסטו, פּרינק, וואָס דיר ערוואַרט ?
דיך באַשטראַפּט דער כּשוף האַרט,
שטעלסט דיין לעבן יעצט אין קאָן .
פּרינק: מעג עס זײן – איך וועל דאָך מאַן .
וואָס איך מוז און וואָס איך וויל .
מְבַשְׁפָּה: אויב אַזוי, טאָ גי צום ציל .
פאַר דער דרייסיגקײט ניט איין העלד
איז געשטאַרבן אויף דער וועלט .
דו בלייבסט לעבן, ווייסט פאַרוואָס ?
ווייל פאַרפירט איז שוין די מאַס
פון די הונדערט יאָר פון שלאָף .
פּרינק: פאַר דעם נייע אַ דאַנק – איך
וועסט אויך ווייזן מיר דעם וועג .
מְבַשְׁפָּה: גי מיט יענעם שמאַלן עימעג .
(דער פּרינק לאָזט זיך גיין) .

כשוף, כשוף, מו זיך אָפּ!
דערנער גייט פון וועג אַראָפּ!
ס'איז אַוועק שוין אַ מער צייט,
פאַר דעם פרינץ דעם וועג באַפרייט.

דונערן און בליצן, ס'ווערט פינסטער, די מכשפה פאַרשווינדט,
אויך די דערנער מיט די ביימער. אין הינטערגרונט באַווייזט זיך
דאָס שטיבעלע מיט דער שלאָפיקער בת'מלכה. דער פרינץ
גיט זי אַ קוש, זי וואכט אויף, ביידע שטייען, האַלטנדיק זיך
פאַר די הענט. דאָס בילד ווערט באַלויבטן דורך אַפטע בליצן.

פֿאַר הַעֲבֵר

פארלאג
א. גיטלין
יוארשע
נוי-יארק

Księgarnia i Wydawnictwo
E. GITLINA, WARSZAWA
Nalewki, Kramy-Nalewkowskie 1.